

Tak ráda by Bily slyšela, co uvnitř probírají, ale teď musí zvládnout jedno – co nejdřív zalehnout do postele a pokud možno usnout dřív, než se mamka vrátí.

Ale než se uloží ke spánku, vyskočí Bily ještě jednou z peřin, vytrhne stránku z jednoho svého sešitu a napíše na ni:

„Milá maminko, odpusť mi, že jsem ti způsobilá starosti. Moc mě to mrzí! Byla jsem ale hrozně nešťastná. Hezky se vyspi. Dobrou noc. Pac a pusu – tvoje Bily“

Položí lístek na mamčin polštář a úpěnlivě se modlí, aby zmírnil ranní lamentaci, která ji určitě čeká.

Větrník nenasyta

Mamka ráno neřekla ani slovo. A Bily na hrozný večer rychle zapomněla, protože přišel konec školního roku, vysvědčení, ale hlavně prázdniny – ten úžasný, báječný čas! Bily se teď doma staví sotva na oběd, většinu dne tráví s Karlem ve Velkém Dvoře u koní.

Pan Tiedjen má teď jen zřídka čas dávat jí lekce ježdění, cestuje po závodech, a když už je zpátky, věnuje se tréninku koní, se kterými závodí. Ale i pozorováním se dá hodně naučit.

Zatímco se Karel roztahuje na hromadě prken, která jim slouží jako hlediště, a nastavuje pihatou tvář slunci, sleduje Bily bez dechu každý pohyb koně a jeho jezdce. Kolik toho přehlédla, když ho dřív tajně pozorovala! Ke každému koni se žokej chová jinak – s jedním zachází extrémně trpělivě, na jiného se zase musí spíš rázně.

„Dneska je v úžasné formě,“ horuje Bily.

„Kdo?“ zeptá se Karel ospale.

„Feodora.“

„Cože?“

„Tak se podívej, pak to uvidíš sám,“ pronese Bily lehce rozhněvaně.

„Na co? Dokud koně nemají motor a říditka, tak mě nezajímají.“

„Někdy si říkám, proč radši nepracuješ na benzínce.“

„Však jsem chtěl. Jenže mě nevzali. A Hugo řekl...“

